

Sprawa C-35/20**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

24 stycznia 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Korkein oikeus (Finlandia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

21 stycznia 2020 r.

Strona skarżąca:

Syyttäjä

Strona pozwana:

A

KORKEIN OIKEUS POSTANOWIENIE [...]**(SĄD NAJWYŻSZY) [...]****Posiedzenie jawne Data postanowienia [...]**

21 stycznia 2020 r. [...]

STRONA SKARŻĄCA Syyttäjä (prokurator)**STRONA POZWANA** A.**PRZEDMIOT** przestępstwo graniczne
w przypadku mniejszej wagi**ORZECZENIE WYDANE PRZEZ KORKEIN OIKEUS**

Przedmiot postępowania

1. W niniejszej sprawie chodzi o to, czy oskarżonemu A można postawić zarzut popełnienia przestępstwa granicznego w przypadku mniejszej wagi poprzez to, że podróżował łodzią sportową z Republiki Finlandii do Republiki Estońskiej i stamtąd z powrotem do Finlandii, przekraczając fińskie granice zewnętrzne bez posiadania przy sobie paszportu lub innego dokumentu podróży.
2. Z punktu widzenia prawa Unii chodzi w niniejszej sprawie o swobodny przepływ osób. Dokładniej rzecz ujmując, chodzi o to, czy państwo członkowskie może nałożyć na obywatela Unii, pod groźbą kary, obowiązek posiadania przy sobie ważnego paszportu lub innego dokumentu podróży, jeżeli podróżuje on do innego państwa członkowskiego i z powrotem. W zależności od odpowiedzi na wyżej wymienione pytanie chodzi w niniejszej sprawie również o to, czy kara grzywny nakładana zazwyczaj w Finlandii **[Or. 2]** za przestępstwo graniczne w przypadku mniejszej wagi, takie jak określone w akcie oskarżenia, stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobodnego przepływu osób.

Istotny stan faktyczny i postępowanie karne

Geneza sporu

3. W dniu 25 sierpnia 2015 r. A popłynął łodzią sportową z Republiki Finlandii do Republiki Estońskiej i z powrotem. Wydany był na niego fiński paszport, który był ważny. A był uprawniony do wyjazdu z Finlandii. Podczas kontroli granicznej przeprowadzonej w Helsinkach przy okazji jego powrotu do Finlandii A nie okazał paszportu ani innego dokumentu podróży. Mimo to jego tożsamość mogła zostać ustalona na podstawie prawa jazdy, które posiadał przy sobie. Również ważność paszportu A mogła zostać stwierdzona w ramach kontroli granicznej. A nie został poddany kontroli granicznej podczas wyjazdu z Finlandii, jak również w Estonii.
4. Syyttäjät wniósł do Helsingin käräjäoikeus (sądu pierwszej instancji w Helsinkach) akt oskarżenia przeciwko A z powodu przestępstwa granicznego w przypadku mniejszej wagi. A kwestionuje akt oskarżenia.

Wyrok Helsingin käräjäoikeus z dnia 5 grudnia 2016 r.

5. Sąd pierwszej instancji orzekł, że A jest winny popełnienia przestępstwa granicznego w przypadku mniejszej wagi. Zdaniem tego sądu przekroczenie granicy państwa bez posiadania przy sobie dokumentu podróży podlega karze. W odniesieniu do karalności czynu nie ma znaczenia, czy osoba przekraczająca granicę ma ważny paszport. Sąd pierwszej instancji odstąpił jednak od nałożenia kary na A **[Or. 3]**, ponieważ zarzucany czyn miał niewielkie znaczenie i kara, która powinna zostać nałożona zgodnie z ogólną praktyką wymierzania kar

w stawkach dziennych, prowadziłyby w tym przypadku do nieproporcjonalnego skutku.

Wyrok Helsingin hovioikeus (sądu apelacyjnego w Helsinkach) z dnia 15 czerwca 2018 r.

6. Syttäjä wniósł apelację do sądu apelacyjnego, żądając skazania A na karę grzywny za przestępstwo, którego popełnienia został uznany winnym przez sąd pierwszej instancji. A wniósł apelację wzajemną, żądając uniewinnienia.
7. Sąd apelacyjny uznał za udowodnione, że A nie posiadał przy sobie paszportu ani dokumentu podróży. Sąd ten uniewinnił jednak A, ponieważ uznał, że postępowanie A nie spełniało znamion przestępstwa granicznego w przypadku mniejszej wagi.

Postępowanie w sprawie środka odwoławczego przed Korkein oikeus

8. Korkein oikeus dopuścił środek odwoławczy wniesiony przez Syttäjää w odniesieniu do kwestii, czy poprzez zachowanie uznane przez sąd apelacyjny za udowodnione A dopuścił się popełnienia przestępstwa granicznego.

Właściwe ustawodawstwo

Prawo Unii

9. Prawo do przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich jest jednym z najistotniejszych praw obywateli Unii, co wynika w szczególności z art. 45 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 [Or. 4] ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
10. Głównym instrumentem realizacji swobodnego przepływu osób jest rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), ujednolicone następnie rozporządzeniem (UE) 2016/399 (kodeks graniczny Schengen, tekst jednolity). Biorąc pod uwagę zasadę ustawowej określoności czynów zabronionych i kar, odniesienia do kodeksu granicznego Schengen stanowią poniżej odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 562/2006 w brzmieniu obowiązującym podczas podlegającego ocenie zachowania w dniu 25 sierpnia 2015 r.
11. Zgodnie z art. 2 pkt 1 kodeksu granicznego Schengen „granice wewnętrzne” oznaczają m.in. porty morskie państw członkowskich służące do regularnych wewnętrznych połączeń promowych. Zgodnie z pkt 2 tego artykułu „granice zewnętrzne” oznaczają m.in. granice morskie i porty morskie państw członkowskich, pod warunkiem że nie stanowią one granic wewnętrznych.

12. Granice wewnętrzne mogą być przekraczane zgodnie z art. 20 kodeksu granicznego Schengen w każdym miejscu bez dokonywania odprawy granicznej osób niezależnie od ich obywatelstwa. Zgodnie z art. 21 lit. c) kodeksu granicznego brak kontroli granicznej na granicach wewnętrznych nie wpływa na możliwość ustanowienia przez państwo członkowskie przepisów o obowiązku posiadania lub posiadania przy sobie papierów i dokumentów. **[Or. 5]**
13. Zgodnie z art. 4 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen przekraczanie granic zewnętrznych dozwolone jest jedynie na przejściach granicznych i w ustalonych godzinach ich otwarcia. Zgodnie z art. 7 ust. 2 tego kodeksu wszystkie osoby podlegają minimalnej odprawie mającej na celu ustalenie ich tożsamości na podstawie okazanych dokumentów podróży. Taka minimalna odprawa obejmuje szybką i bezpośrednią weryfikację dokumentu uprawniającego posiadacza do przekroczenia granicy w zakresie jego ważności oraz weryfikację obecności śladów jego sfalszowania lub podrobienia, przy użyciu, w stosownych przypadkach, urządzeń technicznych. Zgodnie z ust. 6 tego artykułu odprawa osoby korzystającej z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii jest dokonywana zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE. Zgodnie z pkt 3.2.5 załącznika VI na zasadzie odstępstwa od art. 4 i 7 osoby przebywające na pokładzie pływających jednostek rekreacyjnych przybywających z lub kierujących się do portu znajdującego się w państwie członkowskim nie podlegają odprawie granicznej i mogą wchodzić do portu, który nie jest przejściem granicznym. Jednak jeżeli wynika to z oceny ryzyka nielegalnej imigracji, a w szczególności w przypadku gdy linia brzegowa państwa trzeciego znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie terytorium danego państwa członkowskiego, dokonuje się odprawy osób lub przeszukania pływającej jednostki rekreacyjnej.
14. Zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (dyrektywy w sprawie swobodnego przemieszczania się) bez uszczerbku dla przepisów dotyczących dokumentów podróży, mających zastosowanie do krajowych kontroli granicznych, wszyscy obywatele Unii posiadający ważny dowód tożsamości lub paszport mają prawo do opuszczenia terytorium państwa członkowskiego, w celu odbycia podróży do innego **[Or. 6]** państwa członkowskiego. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu w stosunku do osób, do których stosuje się ust. 1, nie nakłada się obowiązku posiadania wiz wyjazdowych lub równoważnych formalności.
15. Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE bez uszczerbku dla przepisów dotyczących dokumentów podróży, mających zastosowanie do krajowych kontroli granicznych, państwa członkowskie przyznają obywatelom Unii prawo wjazdu na ich terytorium z ważnym dokumentem tożsamości lub paszportem. Jeżeli obywatel Unii nie posiada niezbędnych dokumentów podróży lub, jeżeli jest to wymagane, niezbędnych wiz, dane państwo członkowskie, przed odesłaniem ich

z powrotem, zapewnia takim osobom zgodnie z ust. 4 wskazanego przepisu wszelkie racjonalne możliwości uzyskania niezbędnych dokumentów lub przekazania ich w racjonalnym okresie czasu, albo potwierdzenia lub udowodnienia w inny sposób, że są objęci prawem swobodnego przemieszczania się i pobytu. Zgodnie z ust. 5 rzeczonego artykułu państwo członkowskie może nakładać na zainteresowane osoby proporcjonalne i niedyskryminujące kary za niedopełnienie obowiązku zgłoszenia swojej obecności na jego terytorium.

16. Na mocy art. 27 [ust. 1] dyrektywy 2004/38/WE z zastrzeżeniem przepisów rozdziału VI tej dyrektywy państwa członkowskie mogą ograniczyć swobodę przemieszczania się i pobytu obywatela Unii, kierując się względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego. **[Or. 7]** Zgodnie z ust. 2 tego artykułu środki podjęte ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego muszą być zgodne z zasadą proporcjonalności i opierać się wyłącznie na indywidualnym zachowaniu danej osoby.

Przepisy prawa krajowego

17. Zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 1 zawartym w rozdziale 17 Rikoslaki (kodeksu karnego) (19.12.1889/39), w brzmieniu obowiązującym w chwili zachowania podlegającego ocenie, popełnia przestępstwo graniczne między innymi ten, kto przekracza lub usiłuje przekroczyć granicę fińską bez uprawniającego w tym względzie dokumentu podróży, wizy, dokumentu pobytowego lub innego dokumentu równoważnego dokumentowi podróży.
18. Zgodnie z § 7 a zawartym w rozdziale 17 kodeksu karnego sprawca podlega karze grzywny za przestępstwo graniczne w przypadku mniejszej wagi, jeżeli czyn rozpatrywany ogółem z uwzględnieniem krótkiego okresu nielegalnego pobytu lub przemieszczania się, rodzaju zakazanej czynności lub innych okoliczności związanych z czynem, ma niewielkie znaczenie.
19. Zgodnie z § 9 ust. 2 Suomen Perustuslaki (fińskiej konstytucji) (11.6.1999/731) każdy ma prawo do opuszczenia kraju. Ustawa może przewidywać ograniczenia tego prawa niezbędne w celu zagwarantowania postępowań sądowych lub wykonania kary lub zapewnienia wykonania obowiązku służby wojskowej. Zgodnie z ust. 3 tego paragrafu obywatelowi fińskiemu nie można utrudniać wjazdu, wydać go z kraju lub wbrew jego woli poddawać ekstradycji lub przekazywać do innego państwa. Prawo obywateli fińskich do wyjazdu z kraju i wjazdu do kraju precyzują przepisy Passilaki (ustawy o paszportach) (21.7.2006/671). Zgodnie z § 1 ust. 1 ustawy o paszportach **[Or. 8]** obywatel fiński ma prawo do wyjazdu na warunkach określonych w przepisach tej ustawy. Zgodnie z ust. 2 rzeczonego paragrafu obywatelowi fińskiemu nie można utrudniać wjazdu.
20. Zgodnie z § 2 ust. 1 ustawy o paszportach obywatel fiński wykazuje swoje prawo do wjazdu i wyjazdu, o ile ta ustawa, ustawodawstwo Wspólnoty Europejskiej lub umowy międzynarodowe wiążące Finlandię nie stanowią inaczej, za pomocą

paszportu. Bez paszportu obywatel fiński może podróżować do Islandii, Norwegii, Szwecji i Danii. Rozporządzenie rady ministrów określa inne państwa, do których obywatel fiński może podróżować korzystając z dowodu tożsamości w rozumieniu § 1 ust. 1 Henkilökorttilaki 829/1999 (ustawy o dowodach tożsamości nr 829/1999) jako dokumentu podróży zamiast paszportu. Ustawa o dowodach tożsamości nr 829/1999 została uchylona przez Henkilökorttilaki 663/2016 (ustawę o dowodach tożsamości nr 663/2016), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2017 r. Zgodnie z § 2 ust. 1 tej ostatniej ustawy dowód tożsamości wydany obywatelowi fińskiemu może być używany zamiast paszportu jako dokumentu podróży, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o paszportach.

21. Zgodnie z § 1 zwartym w rozdziale 2a kodeksu karnego karę grzywny wymierza się w stawkach dziennych, których najmniejsza liczba wynosi 1, a maksymalna liczba 120.
22. Zgodnie z § 2 ust. 1 (w brzmieniu ustawy nr 808/2007) wskazanego rozdziału, obowiązującym w momencie zachowania podlegającego ocenie, wysokość stawki dziennej należy ustalać tak, aby była ona odpowiednia do możliwości finansowych skazanego. Zgodnie z § 2 ust. 2 za odpowiednią wysokość stawki dziennej uważa się jedną sześćdziesiątą [Or. 9] średnich dochodów skazanego po odliczeniu określonych w rozporządzeniu podatków i opłat oraz stałej kwoty zryczałtowanych kosztów. Obowiązek alimentacyjny skazanego może zmniejszyć stawkę dzienną. Zgodnie z ust. 3 rzeczonego paragrafu sąd ustala stawkę dzienną na podstawie danych właściwych w okresie prowadzenia postępowania. Zgodnie z § 5 Asetus päiväsakon rahamäärästä 609/1999 (rozporządzenia w sprawie wysokości stawek dziennych nr 609/1999) stawka dzienna nie może być ustalana w wysokości mniejszej niż sześć euro. Nie określono maksymalnej kwoty stawki dziennej.
23. Zgodnie z § 3 ust. 1 rozdziału 2a łączna kwota grzywny jest równa liczbie stawek dziennych pomnożonej przez wysokość stawki dziennej.
24. Za przestępstwo graniczne w przypadku mniejszej wagi, takie jak w przedmiotowym stanie faktycznym, nakłada się zazwyczaj 15 stawek dziennych. W 2014 r. kwota stawki dziennej wynosiła średnio 16,70 EUR, co odpowiada miesięcznemu dochodowi netto w wysokości 1257 EUR. Zgodnie z dokumentami przedłożonymi w niniejszej sprawie w przypadku dochodów A stawka dzienna wynosiłaby 6350 EUR, a łączna kwota grzywny 95 250 EUR.

Konieczność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

25. W niniejszej sprawie wymaga wykładni kwestia, czy jest zgodne z prawem Unii karanie obywatela Unii za to, że podróżował do innego państwa członkowskiego i z powrotem bez posiadania przy sobie ważnego paszportu lub innego ważnego dokumentu podróży. W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy również ocenić w niniejszej sprawie, czy kara grzywny nakładana [Or. 10] zazwyczaj za to

uchybiecie w Finlandii stanowi nieproporcjonalne ograniczenie w swobodnego przepływu osób.

Kontekst pytania pierwszego i drugiego

26. W wyroku C-378/97, *Wijsenbeek*, ECLI:EU:C:1999:439, Trybunał orzekł, że zgodnie ze stanem prawa wspólnotowego obowiązującym w chwili zaistnienia odnośnych faktów, ani art. 7A ani art. 8A traktatu WE nie sprzeciwiały się temu, aby państwo członkowskie zobowiązywało daną osobę, pod groźbą kary, niezależnie od tego, czy była ona obywatelem Unii Europejskiej, do wykazania swojego obywatelstwa przy wjeździe na terytorium tego państwa przez granice wewnętrzne Wspólnoty, pod warunkiem że kary te były porównywalne do tych, jakie stosuje się wobec podobnych krajowych naruszeń prawa, oraz nie były nieproporcjonalne i tym samym nie stanowiły przeszkody dla swobodnego przepływu osób (pkt 45).
27. W wyroku C-215/03, *Oulane*, ECLI:EU:C:2005:95, Trybunał stwierdził, że obowiązek okazania dowodu tożsamości bądź ważnego paszportu ma na celu z jednej strony uproszczenie sposobu wykazywania prawa pobytu zarówno z punktu widzenia obywateli, jak i władz krajowych, a z drugiej strony ustalenie wymogów maksymalnych, jakie państwo członkowskie ma prawo nałożyć na osoby zainteresowane celem uznania ich prawa pobytu (pkt 22). Okazanie dowodu tożsamości bądź ważnego paszportu dla udowodnienia [Or. 11] statusu obywatela wspólnotowego stanowi administracyjną formalność, której jedynym celem jest ustalenie przez władze krajowe prawa, które wynika bezpośrednio ze statusu danej osoby (pkt 24). Jeśli mimo braku okazania dowodu tożsamości bądź ważnego paszportu osoba zainteresowana jest w stanie udowodnić ponad wszelką wątpliwość swe obywatelstwo za pomocą innych środków, państwo przyjmujące nie może podważać jej prawa do pobytu jedynie na tej podstawie, iż nie przedstawiła ona jednego bądź drugiego z wyżej wymienionych dokumentów (pkt 25).
28. Z orzecznictwa Trybunału nie wynika w sposób jednoznaczny, czy przepis krajowy, który nakłada na obywatela Unii, pod groźbą kary, obowiązek posiadania przy sobie paszportu lub innego ważnego dokumentu podróży przy wjeździe do innego państwa członkowskiego, a zatem w praktyce również podczas pobytu w innym państwie członkowskim, jest zgodny z prawem Unii. W następstwie wejścia w życie zmian w traktatach unijnych oraz w kodeksie granicznym Schengen i w dyrektywie w sprawie swobodnego przepływu osób nie jest również jasne, czy orzeczenie, które Trybunał wydał w odniesieniu do pytania, które zostało mu zadane w sprawie *Wijsenbeek*, zachowuje jeszcze aktualność w świetle obecnie obowiązującego prawa Unii.
29. Zgodnie z art. 21 lit. c) kodeksu granicznego Schengen państwa członkowskie są uprawnione do ustanowienia przepisów o obowiązku posiadania lub posiadania przy sobie papierów i dokumentów. W świetle tego przepisu wykładni wymaga

jednak kwestia, czy w przypadku niedopełnienia tego obowiązku można [Or. 12] nałożyć sankcję karną, i jeżeli tak, to w jakich sytuacjach jest to możliwe.

30. Nie jest również jasne, czy art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE uprawniają państwa członkowskie do nakładania na obywatela Unii, pod groźbą kary, obowiązek posiadania przy sobie paszportu lub innego ważnego dokumentu podróży, jeżeli opuszcza on lub wkracza na terytorium danego państwa członkowskiego. Zgodnie z przepisami rozdziału II wymienionej dyrektywy dotyczącego prawa wyjazdu i wjazdu państwo członkowskie jest jednoznacznie uprawnione do nałożenia sankcji jedynie w przypadku niedopełnienia obowiązku zgłoszenia, o którym mowa w art. 5 ust. 5.
31. W świetle przepisów prawa Unii, które przywołano w pkt 11-13, nie jest również jasne, jaki wpływ na uprawnienie państw członkowskich do nakładania na daną osobę, pod groźbą kary, obowiązku posiadania przy sobie ważnego dokumentu podróży, ma okoliczność, że podróż z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego przez wody międzynarodowe za pomocą łodzi sportowej następuje w ten sposób, że podczas podróży obywatel Unii nie wkracza na terytorium państwa trzeciego, lecz przekroczona zostaje granica zewnętrzna Unii.

Kontekst pytania trzeciego

32. W swoim orzecznictwie Trybunał orzekł, że państwa członkowskie, nawet jeżeli są uprawnione do nakładania kar za naruszenie pewnych obowiązków, to nie mogą one jednak nakładać nieproporcjonalnej sankcji, takiej jak przykładowo kara pozbawienia wolności, która stanowiłaby przeszkodę [Or. 13] w swobodnym przepływie osób (pkt 44 ww. wyroku *Wijsenbeek* i przywołane tam orzecznictwo). W wyroku C-33/07, *Jipa*, ECLI:EU:C:2008:396, Trybunał powołując się na swoje wcześniejsze orzeczenia oraz na wynikającą z art. 27 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE zasadę proporcjonalności stwierdził, że ograniczenie prawa wyjazdu musi być odpowiednie dla zapewnienia realizacji założonego celu i nie może wykraczać poza to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia (pkt 29). Spoczywający na państwie członkowskim obowiązek przestrzegania proporcjonalności wynika również z art. 5 ust. 5 dyrektywy 2004/38/WE.
33. Nie jest jasne, czy kara grzywny nakładana zazwyczaj za zachowanie takie jak opisane w okolicznościach sprawy rozpatrywanej przed sądem krajowym, stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobodnego przepływu osób w sytuacji, w której dana osoba sama posiada ważny paszport i można wiarygodnie stwierdzić jej tożsamość oraz ważność paszportu również w inny sposób.

Pytania prejudycjalne

34. Korkein oikeus, po umożliwieniu stronom wypowiedzenia się co do treści wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, postanowił zawiesić

postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

1. Czy prawo Unii, a w szczególności art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, art. 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 (kodeksu granicznego Schengen) lub [Or. 14] przysługujące obywatelom Unii prawo do swobodnego przemieszczania się na terytorium Unii, stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego nakładającego na daną osobę (bez względu na to, czy jest ona obywatelem Unii), pod groźbą kary, obowiązek posiadania przy sobie ważnego paszportu lub innego ważnego dokumentu podróży, jeżeli podróżuje ona łodzią sportową przez wody międzynarodowe z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, nie przekraczając terytorium państwa trzeciego?

2. Czy prawo Unii, a w szczególności art. 5 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, art. 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 (kodeksu granicznego Schengen) lub przysługujące obywatelom Unii prawo do swobodnego przemieszczania się na terytorium Unii, stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego nakładającego na daną osobę (bez względu na to, czy jest ona obywatelem Unii), pod groźbą kary, obowiązek posiadania przy sobie ważnego paszportu lub innego ważnego dokumentu podróży, jeżeli wjeżdża ona do danego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego przez wody międzynarodowe łodzią sportową, nie przekroczywszy terytorium państwa trzeciego?

3. Jeżeli z prawa Unii nie wynika żadna przeszkoda, o której mowa w pytaniu pierwszym i drugim: czy kara nakładana zazwyczaj w stawkach dziennych w Finlandii za przekroczenie fińskiej granicy bez posiadania przy sobie ważnego dokumentu podróży, jest zgodna z zasadą proporcjonalności wynikającą z art. 27 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE? [Or. 15]

[...]